

(cròniques d'una intrusa)

Cotxe 11, plaça 1A, EUROMED 01081 amb eixida a les 8.15 hores de Barcelona-Sants direcció València-Joaquín Sorolla. Em pose els AirPods que vaig decidir pagar a còmodes terminis de 3,90 euros al mes per a descobrir a tot volum el nou àlbum musical de la Zowi i comprovar si així aconseguisc enganyar l'esgotament de final de curs en la universitat sumat al cansament de tots els microprojectes culturals que em permeten arribar a fi de mes. La lletra del primer tema de la *Reina del Sur* (així es titula l'àlbum) diu que a les ferides li poses *make up*. Pense en la dissociació entre el cos i la ment tan pròpia de la meua generació, però, per molt que em convença la idea que la dissociació és una resposta de fugida per part dels nostres cossos extenuats, em dol la mandíbula. Sora

Escriu la cambrera amb estudis en dret, Laure Vega, el cos. Bruxisme que el bruxisme de classe és un gest que es reproduceix davant els danys de la vida aspra i que consisteix a «abaixar el cap, engolir saliva i serrar les dents, perquè les respostes mai dites i la veu que mai s'alça produeixen un tipus de dolor especialment agut a l'ànima»¹. Un dolor en els maxil·lars que

Laure no es produeix en unes hores, dies, ni anys, sinó que és un dolor de tota la vida, de totes les vides. Un dolor que s'hereta allà on la paraula «patrimoni» no ha sonat mai. Com en el cor del que s'invoca en la Galeria 7 de l'Institut Valencià d'Art Modern. La primera exposició del programa d'investigació i producció Art i Context, a cura de Julia Castelló i Ali A Maderuelo, que segons es pot llegir en la mareixa web de l'IVAM donaria veu a la creació jove.

En arribar al museu, pregunte als artistes de l'exposició [*DOSMILVINT-I-U*] [*DOSMILVINT-I-TRES*] = 1 *encuentro* per la seua data de naixement. La majoria d'ells són una miqueta més joves que jo, dels noranta, però compartim generació. Som Y. Encara que no sé si som joves o no. Mai ho he ringut molt clar. De fet, deia l'equip morriu del col·lectiu Galaxxia, enfocat a promoure la cultura impulsada pels joves i els drets laborals en el sector cultural des d'una perspectiva crítica, situada i cooperativa, que «el concepte joventut és ambigu i problemàtic»². No obstant això, els programes culturals artístics destinats a joves d'institucions públiques estableixen que som joves fins als 35 anys. En aquest sentit, segurament sí. A més de ser una col·lectiva, l'exposició és una comunitat de subjectivitats joves.

1. Laure Vega defineix el concepte de bruxisme de classe a la seua crítica literaria *Tea rooms: Diez horas de trabajo, cansancio, tres pesetas* publicat en el mirjà digital catalunyaplural.cat el 12 d'abril de 2023. Disponible en: <https://catalunyaplural.cat/es/tea-rooms-cansancio-tres-pesetas/> [Última consulta realitzada el 12 de juny de 2023].

2. Les aproximacions del col·lectiu Galaxxia entorn de la relació entre precarietat i joventut són exposades en la seua enciclopèdia de codi obert *online* wiki.galaxxia.org [Última consulta realitzada el 12 de juny de 2023].

A les de la Generació Y (més conegudes en el marc occidental neoliberal com *millennials*), nascudes entre 1981 i 1996, les generacions anteriors ens van anomenar despectivament *ninis* (per allò de «ni estudien ni treballen»). Des de sectors comercials i vinculats amb el màrqueting de l'etiqueta generacional, se'ns atribuïa individualisme, narcisisme, desafiliació política i desconfiança institucional. Això va ser -segons ja assenyalava Galaxxia- perquè el nostre espai generacional era en si al·lèrgic a les etiquetes en quant travessat per la diversitat, origen del seu sentir d'agència; i els individus de la Gen·Y es relacionarien de manera diferent a qualsevol altra generació. En el seu assaig *Ok, Boomer. Reflexiones en torno a trabajo, cultura y juventud*, el col·lectiu va apuntar que *precariedad* i *millennial* s'erigeixen hui en termes pràcticament indissociables:

«Ens van venir donats al debat des de certes elits (l'acadèmia de l'autoproclamar occident; les corporacions i les seues estratègies de màrqueting; els governs i partits, més porosos en les seues argücies als discursos de dalt que a les propostes del carrer) i en el regne espanyol ens hem acabar sentint més o menys travessades pel que representen, incorporant-los al nostre llenguatge. Paraules d'allò més *mainstream*, gastades però encara sense esgotar, perquè encara són capaces de remoure'ns i afectar el nostre estat emocional, les nostres estètiques i nostre estar polític»³.

Entrar en una exposició durant el procés de muntatge és com observar un gabinet de curiositats en construcció. La meua mirada ací és la d'una intrusa que es deixa portar pels seus impulsos. Busque indiscriminadament en les meravelles de la meua generació convençuda que, si pare quiera i escolte, trobaré pistes per a descobrir una estètica sobre el respecte, la corresponsabilitat i la cura amb l'humà i el no humà.

3. *Ok, Boomer. Reflexiones en torno a trabajo, cultura y juventud* és una publicació en format fanzine realitzada al gener de 2020. Recopila els #articles compartits fins avui per Galaxxia en el seu Instagram i inclou el pròleg «Hablemos del millennialismo», que descriu el posicionament i estat del projecte en aqueixa data. Disponible en: http://wiki.galaxxia.org/index.php?title=Hablemos_del_millennialismo [Última consulta realitzada el 12 de juny de 2023]. Va ser publicada a través d'una col·laboració per Marri Culiz Editorial de DU·DA.

Marina González Guerreiro no està. Però hi ha una mica del seu treball *Barca, muro, orilla, unos frutos* (Barca, mur, riba, uns fruits) que em crida l'atenció. És una bossa transparent i oberta que conté vuit pines de plàstic de color morat, rosa i blau, de les quals agarren flocs de pèl. En acostar-me al moble que les presenta, em trobe amb altres miniatures d'una vida passada, o d'un passat que retorna com aquelles *fausses ruines* (falses ruïnes) que estatitzaven la desconstrucció del temps i que van ser dissenyades per a evocar un estat d'ànim melancòlic i romàntic als seus observadors. Els sobrants de paper d'una llibrera escolar que s'han després de l'espiral en ser arracades les seues fulles, una polsera de fils com les que fèiem amb les amigues en les hores mortes d'estiu o al pati d'esbarjo, el clip metàl·lic d'un dossier rovellat, desenes de notetes en paper doblegat que contenen secrets que ningú coneixerà, i una etiqueta de regal en forma de cor en la qual podem llegir sobre un fons daurat les lletres

Thank you.

Pregunte a Álvaro Porras si m'acosta a la seua instal·lació titulada *Al mirar un bosque, ver camellos* (En mirar un bosc, veure camells). El seu treball també conté secrets, com el de Marina. Secrets a l'ull que ens recorden que no veure gens intel·ligible és la nova normalitat. Conills que en realitat són núvols i trens que conformen un gènere dins de la família dels camèlids. Un Turner i un Manet. O potser no. Pot ser que siga una altra l'estètica que desplega Álvaro. Una màgia entre el discurs i el soroll que es desplaça de generació en generació. Tres plecs. Dades brutes i entumides, veritats per la violència i la conspiranoia de tot un substrat d'interrogants que ja no ens permeten continuar pensant com ho hem fet fins hui. Comencem per canviar la nostra relació amb les idees, els relats i els vells problemes. És hora de pensar diverses relacions amb la nostra manera d'habitar el present. La percepció contemporània en l'autodenominat occident és, en bona part, una percepció màquina.

Sent un so ambient semblant al d'una selva que em crida l'atenció. És un so estrambòric, però alhora calmat i agradable, que provoca un efecte hipnòtic, com el que produeix la màgia quan entra en contacte amb entitats no físiques. La comunicació màgica és possible gràcies a la influència mental i la percepció remota, diuen. La influència mental per telecinesi donaria lloc en 1781 a la màquina de vapor; per levitació, en 1903, a l'avió; i, en 1919, a la motxilla propulsora. El contacte amb entitats no físiques com els assistents virtuals, els bots conversacionals o els cercadors web sorgiria per mitjà de l'endevinació, l'anàlisi de la regressió i l'aprenentatge automàtic. Alguna cosa semblant al que ocorre en l'obra *zgh20050s00676097731* de Diego Navarro i Darío Alva. La seua comunicació audiovisual només és possible amb la recuperació d'informació, bases de dades amb diverses formes de vida tipificades i els seus entorns geològics creuades per algorismes amb l'esperança que sorgisca un patró, i d'ací nous imaginaris i relacions posthumanes. Però cap necessitat de verificar que les entitats invocades corresponen amb alguna realitat empírica. Pura imaginació política, com la que també es revela en els formalismes antics que proposa la peça *Ecco* de Claudia Dyboski. Una ficció especulativa sobre allò en el que pot esdevenir el nostre món i les nostres pràctiques simbòliques que ens acompanyen en la tasca de narrar situacions hipotètiques, formular preguntes al futur i indagar sobre les possibles conseqüències de les innovacions culturals, científiques, socials i tecnològiques. Fabular una segona naturalesa. Aigua i poliuretà. Escaiola i PVC. Figures de cordes. *So far*.

Quien nada tiene, al menos posee un cuerpo (Qui res té, almenys posseeix un cos) és el títol que proposa M Reme Silvestre en la seua intervenció escultòrica *site specific*. Qui res té posseeix un cos. Un cos que ja no és un cos. Un teixit utòpic, postinstitucional, que riba les parets de la Galeria 7. Una alternativa a l'*statu quo* del vell museu patrimonial. *[DOSMILVINT-I-U] [DOSMILVINT-I-TRES] = 1* *encuentro* seria, en conseqüència, una fèrula de descàrrega. Una fèrula de descàrrega contra el bruxisme generacional.